

Φίλος κ. Σκόκε.

Σοὶ ἐσωκλείω διὰ τὸ προσφιλές Ἡμερολόγιόν σου μίαν πολλὴ σύντομον Ἱστορίαν ποιητικὴν τὴν ὅποιαν ἀρίστω πλέον ἐκάστου ἡ φαντασία νὰ ἐκτείνῃ ὅσον καὶ ὅπου θέλει.

Ἀθήναι, 27 Αὐγούστου 1887.

Σὰς ἀσπάζομαι ὁ φίλος Σας

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΙΗΤΙΚΗ

Φίλος μου διηγῆθή :

Τοῦ ἐπῆγχαν μίαν ἡμέραν πτηνὸν τι μικρόν, ἀγνώστου εἴδους, ἄπτιλον, ἀσθενικόν, ὥσάν τι μαραμμένο κοτοποῦλι ἔρημον. Τὸ ἔδωκεν ἐκ τοῦ ποδὸς διὰ νήματος εἰς τὴν κλίμακα κάτω, εἰς μέρος σκοτεινὸν διὰ τὰ παραπταμένα πράγματα, ἐκεῖ νὰ ζῇ καὶ αὐτό, καὶ νὰ ἰδοῦμεν ! Τί πουλὶ νὰ ἦνε ἄρά γε ; πουλὶ καὶ αὐτὸ τὸ ζαρωμένον ; Ἄς τ' ἀφήσωμε νὰ μεγαλώσῃ, νὰ ἰδοῦμε πάλιν ! Καὶ τὸ ἄφησαν ἐκεῖ, μὲ ὕλην ποῦ καὶ τοῦ τροφῆν καὶ μὲ ὀλιγωτέραν προσοχὴν. Μίαν ἡμέραν ὅμως γάτα τις τὸ ἐπλησίασε, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως τὸ ψοφῆμι ἤγειρεν ὀπλήν καὶ φοβερὸν ὀρθοῦται. « Ἀ ! εἰς' ἀετιδεύς, σ' ἐγνώρισα ! » ἰδὼν ὁ φίλος μου φωνάζει. Τὸν δένουν δὲ εὐθύς τὸν παραξίαν ἀπὸ τοῦ ποδὸς δι' ἀλυσσίδος ἐλαφρῆς, εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οἴκου, κάτω. καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀρνίθων. Καὶ ἰδοὺ ὁ δυστυχὴς ἀετιδεύς ἐξοικειοῦται ὁλονέν τῇ αὐλικῇ δουλείᾳ καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ὅσον ἠύξανεν. Ὁ πετεινὸς ὅψε καὶ βαθμηδὸν τὸν ἐπλησίασεν, αἱ ὀρνίθες τὸν εἶδον ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἡμερον καὶ βαθμηδὸν ἐφέροντο τριγύρω του γλυκύτερα, ἥσως καὶ νὰ τὸν ὦκτειρον, τίς οἶδεν ! ὅπωςδὴποτε εὐθύμως μετ' αὐτοῦ συνεχρωτίζοντο, ὥστε τρόπον τινὰ ἐσύστησαν εἰς τοὺς αὐθέντας τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τῆς ἀλυσσίδος καὶ πραγματικῶς, τοσοῦτω τὸν προσφκειώθησαν, τὸν ἔθιγον, διὰ τοῦ ῥάμφους τὸν ἐκέντων, ἐπιπίλιζον κἀνὲν πετρὸν ἐκ τῆς οὐράς του, τὸν ἐδέχοντο καὶ ἐν τῷ ὀρνιθῶνι, τῷ μετέδωκαν καὶ φεῖρας, τὸν κατήντησαν ἐλεεινὸν τοσοῦτον, ὥστε πᾶς ὁ πετεινὸς των ν' ἀναβαίνει καὶ νὰ κράζῃ « κι-κι-ρί ! » πατῶν ἐπὶ τῶν νώτων του ! Ἄχ, ἦτο πλέον ἀετός τὸ ψωραλέον, χθαμαλόν, ἐκνευρισμένον καὶ ἀναίσθητον πτηνόν ;

Μίαν ἡμέραν ὅμως ἄλλος τις ἀλέκτωρ ἐκ τοῦ γείτονος πληθήσας περιβόλου ἐπροχώρησεν εἰς τὴν αὐλὴν, ὁ δ' ἐδικὸς μας πετεινός, μὴ ἀνε-

χόμενος τὴν πρόσβολήν, ἀμέσως κατὰ τοῦ αὐθάδους ἐπιτίθεται, συνάπτει κρατερὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡττᾶται. . . . Τότε ἔπρεπεν, ὡς τότε νὰ ἐδίδεπετε τὸ ἄθλιον πουλὶ πῶς ἐγεννήθη βασιλεὺς διὰ μιᾶς καὶ παντοκράτωρ ἀετὸς ἐν μέσῳ ὀρνιθίων ταπεινῶν ! *Ορμᾷ καὶ σχίζει τὸν νικησάντα ἀλέκτορα, καὶ σχίζει — ἀκατάσχετος, δὲν εἶνε πλέον ἡμέρος—σχίζει κι' ἀκόμη μίαν, δύο, τρεῖς καὶ πέντε ὀρνιθας. . . . Ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ ὡς ἀετοῦ, μετὰ τὴν αὐτὴν νέκραν τῶν δυνάμεών του, ὡς νὰ τὸν ἐνέπνευσε θαρρῆεϊτε, νὰ ἀναμνησθῇ, νὰ αἰσθανθῇ τίς εἶνε. . . . καὶ τὸ αἷμα τὸν ἐμέθυσεν ! Ἦτον ὁ ἀετός, ὁ ἀετός ! Τὸν ἔδεσαν ἀμέσως πάλιν, τὸν ἐκράτησαν. Οἱμοι, παρῆλθε καὶ ἡ ἑξαψὶς τοῦ. Πάλιν δοῦλος. "Ὡς τι ὄνειρον διῆλθεν ἐκ τοῦ νοῦ τοῦ βέβαια τὸ γεγονός. Σιγὰ σιγὰ ἐταπεινώθη πάλιν καὶ οὐ μόνον, ἀλλ' ἐπὶ νει, ὅτι πλέον φοβηθεῖσαι δὲν τὸν ἐπλησίαζον αἱ ὀρνιθες. "Ὡ, πόσον ἐχαμήλωνε καὶ μ' ἡμέρον τὸ βλέμμα τὰς ἐθώπευε κ' ἐκτύπα «χλα-χλα-χλα» τὰς πτέρυγας τοῦ ὡς τις κλῶσσα μαλθακή ! Τὸν ἐφοβοῦντο, δὲν τὸν ἐπλησίαζαν ! Οἱμοι, δὲν ἦτο πλέον οὔτε δοῦλος, οὔτε κύριος τῆς ὑψιπέτιδος ὁρμῆς τῶν αἰσθημάτων του. Καὶ ἐκ μαρασμοῦ μετὰ μικρὸν ἀπέθανεν !

** Ἀθῆναι, 1887*

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

(Σελὴς ἐκ τοῦ Δευτέρου τῆς.)

Βοιμοῦνται τὰ παιδιὰ μου στὴν κουνίτσα τους
Κ' ἐγὼ κοντά τους στέκομαι καὶ τὰ θωρῶ,
Πότε ἀκούω τὴν ἀναπνοήτσα τους
Πότε τριγύρω ἄγρια παρατηρῶ
Νὰ μὴν τὰ φᾶν' κουνούπια ! . . .

Καὶ βλέπω τὰ τραγούδια, τὰ ποιήματα,
Χίλια τῆς νειότητος ὄνειροπολήματα,
Νὰ φεύγουν ἠντροπιασμένα ἀπὸ τὴν καρδιά
Ἐκείνου ποῦχει στὸ πλευρό του δυὸ παιδιὰ
Καὶ κυνηγάει κουνούπια ! . . .

** Ἰούλιος τοῦ 1887.*

Δ. ΓΡ. Κ.